

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 3. Remedia contra has tentationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

a Luc. 11. 15.

Adulatores.

o Matt. 22.

16.

Fide humi-

les.

S. Tho. 3. p. 9.

4. a. 4. ad 3.

Li. 4. in Lu-

can.

S. Bern. epist.

126.

p Ester. 5. 13.

Superbia

lylva pecca-

torum.

Li. 24. Mor.

cap. vli.

pellandi; & propter verba in salutationibus usurpanda. Sunt *calumniatores*, & accusatores reliquorum; ut illos contempnibiles reddant; quo ipsi maneant excellentiores. Iudicantes temere ipsorum dicta & facta: & de eisdem murmurantes, quemadmodum n. *Pharisaei* ab ambitione raptati *calumniabantur* verba & opera *Saluatoris*: ut illius opinionem imminerent, & maiore ipsi ex eo acquirerent. Sunt *adulatores* laudantes nimium alios, ut ipsi ab eis laudentur; & honore afficientes, ut & ipsi afficiantur, texentes his adulationibus fraudem aliquam, ad sua vota consequenda. Quemadmodum *Herodiani* adulabantur Christo D. N. ut ab eo extorquerent, quid de *celesti Imperatori* reddendo sentiret. Sunt *humiles*, quando non expedit: cum facerent de se aliqua mala ut alij dicant bona: & ita se humiliant, cum vident, se propterea humiles habendos: ut hac humiliationis esca, honorem consequantur; aut subijciendo se minoribus, quando eorum suffragio possunt maiores euadere: ut cathedram obtinere, aut dignitatem ad quam aspirant. Imò, ut S. Ambrosius bene perpendit, aliquando sese humiliant & abijciunt coram ipso *Dæmone*, ut ab eo gloriam huius mundi obtineant. Ac propterea sunt abiecti tanquam mancipia omnium hominum, à quibus aliquid honoris accipere possunt; aut timent posse sibi noceri: & quemadmodum hi sunt innumeri, valdeque inconstantes tanquam fluctus maris: ita sunt innumeri fluctus curarum & anxietatum, quas in suis cordibus sustinent, & vel vnicus qui illos contemnat plus potest illos affligere, quam mille, qui illis deferunt, ad illos consolandos. Quemadmodum de seipso factus est superbus ille p. *Aman* dicens: cum hac omnia habeam (quod scilicet ab omnibus & à Rege & Regina in honore haberetur) nihil me habere puto, quoadm. videri *Mardocheum* Iudæum, nullum mihi deferentem honorem. Denique S. *Gregorius* concludit, neminem posse numerare peccata, quæ imperandi essent ambitio: nam cum superbia sit generalis omnium vitiorum Dux, omnia conuocat, ut suorum ambitiosorum votorum compos fiat.

§. III. Remedia contra has tentationes.

I.

HAE sunt peccata damnaque superbiae & ambitionis: ex quibus licet arma sumere ad bellum contra eam ineundum, & victoriam de ea reportandam. Nam quomodo eam non oderis, si attentius equi eius pallorem aspicias; & nomen tentatoris, quod est mors; & pedisse qui famuli, qui est infernus; perpende, quantam stragem in anima faciat; turbationes & afflictiones, quas adfert in vita; angustias, & anxietates, in quas conijciat in hora mortis; & tormenta, quæ te expectant in inferno, in societate tentatoris, te ad hoc vitium prouocantis: & ita non negliges, illum odisse, ac repellere conantem te totum perdere. Descende consideratione ad eos aspiciendos, quos mors iam deuorauit; & statum, quem habent in sepulchro: & ad-

uertes

uertes, quàm parui debeas facere hunc honorem & gloriam mundi; cuius finis est puluis, vermes, serpentes, fœtor, & horrenda fœditas. Descende adhuc vterius ad eos, quos infernus deuorauit, & ad ignominiam ac dolorem, quo in flammis illis æternis afficiuntur: & interroga ipsos superbos: quid sentiant de excellentia, quam hic habuerunt: & omnes respondebunt *quid nobis profuit superbia*, cuius finis fuit hæc æterna ignominia? ne decipiat te *viridis color equi*, qui magnam in te excitat spem, & longam promittit vitam, spatium pœnitentiæ, mortem felicem, magnum honorem, & perpetuam famam. Attende, hunc viridem colorem facillè declinare ad *pallorem* mortis: est enim falsus & fraudulentus: & propè es, vt omnia momento perdas. Viridis est color: sed *fœni*, quod citò siccatur. Clama, inquit Deus, Prophetæ; & ille: quid clamabo? dic *omnis caro fœnum, & omnis gloria quasi flos agri: siccatum est fœnum, & decidit flos. quia spiritus Domini sufflauit in eum*. O superbe, quid te erigis? attende, quòd DEVS in manu sua ventum habeat vrentem, qui possit in momento fœnum exsiccare; & florem ipsum, quem tu tanti facis, & cum minimè cogitaueris, tanta vehementia sufflabit: vt nec vestigium eius relinquat. Quid ergo superbis puluis & cinis, quid te iactas, inanis flos campi? attende, quòd Sol iste gloriæ, quem tu adoras aduret suis radijs florem tuæ vitæ; & erit causa, cur illa priueris; & simul cum illa amittas splendorem æternæ gloriæ.

AGGREDERE itaque pugnam cum feroci hæc superbiæ appetitionis equo: accipe in manu tua Ducis tui IESV arcum; & iacias in eum sagittas sententiarum, quas ipse iecit in superbos. toties repetens, quod, *qui se exaltat, humiliabitur; & nisi quis humiliauerit se sicut paruulus, non intrabit in regnum celorum*. Accipe item in manu ipsum arcum *crucis*, imitans exempla, quæ in ea tibi dedit: vt pugnes contra superbiam mundanam. Et quid aliud indicat figura *Regis*, quàm ibi habet, *arundo* data illi pro sceptro; *corona* ex acutis spinis contexta, *thronus* ad eò altus ipsius crucis, cui fuit affixus, *regius* titulus, quem supra ipsam posuerunt. Hæc omnia fuerunt ficti Regis insignia, ad irrisiõnem inuenta; sed heroica humilitate suscepta, ad confundendam tuam superbiam, tibi quæ animum addendum, vt alacriter pugnes contra illam. Attende: quocumque modo vitam tuam constituas, non posse te viuere absque aliqua *cruce*: nam neque ipsamet superbia est sine illa: licet cum magno tormento, & sine vtilitate. Et ita S. Bernardus exclamat: *ô ambitio, ambientium crux! quo modo omnes torquens, omnibus places, nihil acerbius cruciat, nihil molestius inquietat. Si igitur crux est ferenda, accipe Crucem Christi: & in ea gloriare: quia hæc cruce obtinetur vera libertas, summus honor, præclara fama, & gloria æterna.*

Non potestis, inquit Saluator, duobus Dominis sibi inuicem contrarijs

Pœna superbiorum consideranda.

a Sap. 5. 8.

Hodie viret, cras pallebit fœnum.

b Isa. 40. 6.

2.

Christi doctrina.

3.

Et Exemplum.

Lib. 3. de

Consid.

Cruce Christi, vel mundi tollenda.

4.

c Mat. 6. 24

seruire: quia dum vni vis satisfacere, alterum offendis. Cū igitur Christus & mundus; Deus, & Dæmon sint inuicem contrarij: quomodo poteris seruire Christo humili, & mundo ambizioso? Deo, superborum hosti, & Dæmoni eorundem Duci: si verum honorem quæris, sequere Christum: in cuius schola, qui magis se humiliat, maiori honore est dignus; & qui d *maior esse desiderat*, det operam, vt fiat sicut minor. At mundo seruire; res est intolerabilis. nam in ipso solo plures sunt Domini sibi contrarij: & impossibile est, omnibus placere. Non vides, quales sint contentiones inter ipsos mundanos, dum vanos suos honores quærunt? volens igitur aliquorū voluntatem tibi conciliare, amittes aliorum gratiam. Et, si hi velint te honore afficere: alij id conabuntur impedire, teque contemnere. Melius est, nihil illis facere: & tunc multo maiorem honorem obtinebis. Et quæ maior excellentia, ait S. Chrysostomus, esse potest, quàm honorem contemnere, qui tantum in mundo æstimatur? quæ autem maior vilitas, quàm ei se prosternere. *nihil humilitate alius, nihil arrogatiā depressus*. Quodnam cor magis est depressum, quàm quod subijcitur hominum opinioni, & voluntati? & quodnam cor magis est generosum, quàm quod eorum dictis est superius, & ab his curis est expeditum? nam etiam ipsi Philosophi dicunt: magnanimos facere res magno honore dignas: propter quem tamen obtinendum nihil faciunt; potius illum contemnunt: nisi quatenus medium quoddam est, ad eadem bona opera melius faciendā; & proximos, quibuscum versantur, adiuuandos id enim voluit Sapiens, cū dixit: *curam habe de bono nomine*; & Apostolus: *quādiu ego sum gentium*. *Apostolus, ministeriū meum honorificabo*. & quemadmodum perpendit S. Bernardus: non dixit, *meipsum honorificabo*; sed, *meum ministerium*. At si honorem proprium, tanquam proprium aspiciens, illū contempseris: nihil amittes: quia ea ratione potius acquiritur, & cōseruatur. Siquidē solēne est Deo, vt ait Ezechiel, *gignū humile exaltare, & humiliare sublime; & sic caro lignū viride: & efficere; vt frondeat lignum aridum*.

Hoc eodem spiritu fugiendæ sunt tibi, quod in te erit, huius mundi excellentiæ quibus fouetur ambitio: quasi subnuareres ferocem hunc equum, ne graue tibi inferat bellum. Nec solam earum studium est fugiendum: sed procul eazum occasiones sunt odorandæ, & tempestiue fugiendæ: quemadmodum Christus D. N. cū fecit miraculum illud, quo quinq; hominum millia quinq; panibus pavit, præuidens, plebē illam cogitare de ipso in Regem eligendo, h *fugit in montem ipse solus*. Quod si coniegar, huiusmodi dignitates tibi offerri: sequere, quod in te est cōsiliū *Oliuæ; vitis & fic*: quæ, ne fructus suos perderent, reiecerunt oblatum sibi primatū super reliquas arbores. Noli sponte tua ascendere in montem Bethel, & Dan, nec ad dignitates & prælaturas Ecclesiæ aut Reipublicæ: quod si iam illas babes, non tū

abique

d Lu. 22. 26.

mundi seruitutes intolerabilis.

Honor streptus exaltat. Arist. 3. Eth. c. 3. S. Tho. 2. 2. q. 129. a. 2. c. Eccl. 4. 15.

f Rom. 11. 13. Epist. 4.

g Ezech. 17. 2.

5.

Excellentia acclinanda.

h Ioan. 15. i Iudic. 9.

abſque timore atque tremore: ne forte Satanas ponat ibi honoris & vana gloriæ idola; teq; excæcet, vt ea adores. præcipitans te ex altiori loco vſque ad abyſſum inferni. Memor eſto, hunc aduerſariũ duxiſſe ipſum Chriſtum Dominum ad *k. pinnaculũ templi*, ac impuliſſe, vt mitteret ſe deorſum, vt inde populi honorem captaret, videntis tale prodigium facientem. Et inde *deduxit ad montem excelſum, & oſtendens illi omnia regna mundi, & gloriã eorũ*, dixit: *hec omnia tibi dabo, ſi cadens adoraueris me.* Quia proprium eſt Satana, procurare, vt homines ambitioſe loca ſuperiora conſcendant: alii ad pinnaculum templi, dignitates ſcilicet *Eccleſiæ*; alii ad montem excelſum, in quo apparet, & placet gloria & pompa ipſius *mundi*: vt eam ibi adorent, & ex ea præcipitentur. & cum prætextu quærendæ gloriæ, incidant in miſerandam ignominiam. Et, ſi tali tentationis genere auſus eſt Ducem noſtrũ aggredi: quid mirum, quod te aggrediatur, de quo ſperat, ſe facile obtenturũ victoriam? Sed facilius illam de eo reportabis, ſi feceris, quod fecit ipſe Saluator: qui nec voluit in pinnaculo manere; neque in monte; nec facere, quod hoſtis illi ſuggerebat: ſed potius illum confudit, reſpondens illi: *non eſſe DEVM temendum, & DEVM ſolum adorandum, illique ſoli ſeruendum.* Hunc in modum, nec ſunt acceptandæ excellentiæ ab hoſte tuo oblatæ; nec faciendum quicquam; quod idem ſuaſerit. Non debes te proſternere, aut genua ſectere honoris idolo, cum iniuria veri DEI: quem ſolum debes adorare, ſolique ſeruire, ponendo ſub tuis pedibus idola omnia, quæ mundus adorat.

k. Mat. 4. 5.

Chriſtus de
excellentiã
tentatus.

CAPVT XI.

TENTATIONES INVIDIÆ ET RATIO

eas vincendi.

VM ſuperbia & honoris ambitione multa vitia coniunguntur, tanquam milites ſeruientes illis in eorum pugnis, vt in proximo capite oſteſum eſt: ſed omnium ferociffimi ſunt *duo* duces illorum ſeptem, INVIDIA ſcilicet & IRA. INVIDIA producit tentationes odij, rancoris ac triftitiæ, eò quod vident, alios emine-
re in excellẽtia & honore: IRA producit furioſa vltionis deſideria, in impediẽtes ſtudiũ & conatum excellentiæ obtinendæ. Vtrumq; hoc vitium coniunxit Apoſtolus cum eorũ radice dicẽs: *a Non efficiamur inanis gloriæ cupidi, inimicẽ prouocantes, inimicẽ inuidemẽs.* & in lib. Iob eſt ſcriptũ: *b Verẽ ſtuliũ interfici iracundia, & paruulũ occidit inuidia.* ac propterea vtriuſq; pugnae delinẽtæ ſunt in tentatore illo, qui ſedebat in equo pallido, cui nome mors, & quem infernus ſequebatur. Nam incipiẽdo ab INVIDIA; meritò tentator eius

a Gal. 5. 26.

b Iob. 1. 2.

c Apoc. 6. 3.

Cc 2

appel-